

LBRIS

We know
books

Mimi Thebo

*Coyote
Summer
Vara
coiotului*

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Claudia Drăgănoiu

forteen | 2022

Chapter One

Halfway down the M4 motorway, Mum turned off her phone.

She hadn't really spoken to me since she'd arrived at my school that morning, and she certainly hadn't listened to me. Stefan was driving us in the big, black car. It whispered along the damp tarmac. I could hear myself breathe.

Mum only turned off her phone for two reasons: to play with me or to lecture me. I knew she wasn't starting a round of car bingo.

Outside my window were soft green hills. Sheep. A rook flying out of a hedgerow. A low grey sky. The pointy bit of a church and then the rest of it, with low grey houses huddled around it. England, basically.

I turned to look at Mum, who had folded her arms. Her blue eyes were bright and hard and not as light as they'd been in the headmaster's office. She was chewing on her bottom lip.

'It wasn't my fault,' I tried to explain again, but she put up one manicured hand. She kind of flips it up and bows her head a little at the same time. There was no point in talking once Mum had put her hand up like that. All over the world, the entire oil industry knew not to talk to my mother once she'd put her hand up like that. Even the Russians don't bother any more.

I stopped trying to explain.

Nobody had listened. The headmaster hadn't, which is why

Capitolul unu

Pe la jumătatea autostrăzii M4, mama și-a închis telefonul.

Abia dacă-mi spusese două vorbe de când venise după mine la școală, în dimineața aceea, și nici pe mine nu mă lăsase să vorbesc. Eram într-o mașină mare și neagră, cu Stefan la volan. Roțile se învârteau în surdină pe asfaltul umed. Puteam să aud cum respir.

Mama nu-și închidea telefonul decât din două motive: să se joace cu mine sau să-mi facă morală. Știam că numai la o partidă de bingo nu se gândea.

Pe fereastră vedeam perindându-se dealuri verzi, domoale. Oi. Un corb luându-și zborul de pe un gard viu. Un cer plumburiu, apăsător. Vârful unei biserici, apoi treptat restul ei, cu case joase, cenușii, îngrămădite în jur. Într-un cuvânt, Anglia.

M-am întors să mă uit la mama, care își încrucișase brațele. Ochii ei albaștri erau strălucitori și severi și mai întunecați decât fuseseră în biroul directorului. Își mușca buza de jos.

— N-a fost vina mea, am încercat eu din nou să-i explic, dar ea a ridicat o mână îngrijită.

Așa face ea, și-o azvârle dintr-odată în sus și în același timp își înclină puțin capul. Când își ridică mama mâna așa, se încheie orice discuție. Peste tot în lume, întreaga industrie petrolieră știe că trebuie să tacă atunci când mama își ridică mâna așa. Nici măcar rușii nu mai încearcă.

M-am potolit cu explicațiile.

Nu-i păsa nimănui. Nici directorul nu fusese interesat, motiv pentru care

I'd been expelled. And getting expelled is why Mum and the company driver came to get me in the middle of term. And Mum and Stefan coming to get me was why I was going to get the lecture.

I hated Mum's lectures. They always started the same way, 'When I was a girl in Kansas...'

Mum finally spoke to me. 'When I was a girl in Kansas,' she said.

I sighed. It just came out. And she shot me a look that could have melted the glass in the window.

'When I was a girl in Kansas,' Mum said again, very firmly, 'One of us sisters was hand-raising a runt pig.'

I had to turn and look out the window again, quickly, because I nearly giggled. It was 'runt pig'. Mum gets very American in times of stress, but that phrase was too much.

Mum continued, 'If you raised a runt pig by hand, they would usually live, and then you could sell them. You could get quite a lot of money for a grown hog, back then, and the rest of the family would have given her half that money for herself.'

Despite myself, and despite the whole 'runt pig' thing, I was getting interested. I knew better, because this was a lecture about back on the family farm in Kansas, and something horrible would happen soon, but I couldn't help getting interested.

'But,' Mum said. 'The sister was busy with schoolwork and other things and kept forgetting to feed the baby pig and clean out its little pen. The other sisters reminded her a few times, but then Mom told them to stop.'

She looked at me, and I looked back.

'The piglet died,' she said. 'And the sister learned that her actions had consequences.'

Oh, God. Poor baby piglet. That really *was* horrible. Probably the most horrible one I'd heard so far.

I could barely remember my grandmother. My aunties had visited more, but I kind of remembered them as interchangeable large, tanned women with big voices. Together, they'd let a defenceless baby pig die, just to teach one of them a lesson. Hideous.

mă și exmatriculase. Din cauza asta veniseră mama și șoferul companiei să mă ia la jumătatea semestrului. Și pentru că-i făcusem pe mama și pe Stefan să vină să mă ia, aveam să mă aleg cu o predică.

Uram predicile mamei. Toate începeau la fel: „Când eram eu mică, în Kansas...” În sfârșit, mama mi-a vorbit.

— Când eram eu mică, în Kansas, a spus ea.

Am oftat. Asta e, nu m-am putut abține. Și mi-a aruncat o privire care ar fi putut topi sticla de la fereastră.

— Când eram eu mică, în Kansas, a spus din nou mama, foarte ferm, una dintre noi, surorile, s-a apucat să crească cu mâna ei un godac pricăjit.

A trebuit să mă întorc repede și să mă prefac că mă uit pe fereastră, ca să nu mă apuce chicotitul. De la „godac pricăjit” mi se trăgea. Când e foarte stresată, mama începe subit să vorbească ca un american get-beget, dar expresia asta era prea de tot.

— Dacă hrăneai cu mâna ta un godac, de obicei supraviețuia, creștea mare și puteai să-l vinzi, a continuat mama. Un porc, pe atunci, valora o sumă frumușică, iar familia i-ar fi lăsat ei jumătate din bani.

Fără să vreau, povestea mă prinsese, cu tot „godacul pricăjit”. N-ar fi trebuit, pentru că toate poveștile despre ferma familiei din Kansas aveau un final oribil, dar nu m-am putut abține.

— Numai că sora cu pricina era ocupată cu școala și cu alte lucruri și tot uita să hrănească purcelul și să-i curețe cocina, a spus mama. Celelalte surori i-au adus aminte de câteva ori, dar apoi mama le-a spus să înceteze.

Atunci s-a uitat la mine, iar eu i-am susținut privirea.

— Purcelul a murit. Și sora a aflat că acțiunile ei au consecințe.

Oh, Doamne. Bietul purcel. Țsta chiar că era un final oribil. Probabil cel mai oribil pe care îl auzisem până atunci.

Pe bunica abia dacă mi-o aminteam. Pe mătuși le văzusem mai des, dar și pe ele mi le aminteam destul de vag, niște femei bine făcute, bronzate, foarte asemănătoare, cu voci puternice. Împreună, lăsasera să moară un purcel nevinovat, doar ca să-i dea o lecție uneia dintre ele. Groaznic.

THE LECTURES WERE always hideous. One sister was always messing up. The rest were giving her tough love to help her straighten out. I was surprised they'd all *survived* their childhoods, let alone become so successful. I'd heard the story a hundred times: when Grandpa died and Grandma was left on the farm with four girls—two of them still in primary school, she'd come home from the funeral, cut off her long hair and started farming the land herself. Sometimes I thought all the sisters had done so well just so they could keep their hair.

None of them had become as successful as Mum, of course.

She'd been looking out her window and gulping a bit. The lectures about Kansas and her family always left her emotional. I looked out, too, just to see where we were—at the turning for Slough. We were nearly at Heathrow. Soon we'd be home in London.

It felt weird not being in school. I couldn't quite believe I wouldn't be going back. I could imagine the faces of all my friends, could picture Sophia in class, chewing on her pen top to help her think, Izzy filing her nails under the desk while keeping an 'I'm so interested' look on her face.

Hurtling down the M4, I kept smoothing my uniform skirt over my knees and thinking, 'this is the last time I'll do this,' and trying to feel sad.

But really, I couldn't wait to be home, to be back in our London townhouse. Four floors of luxury. My games. The telly room. My Jacuzzi. Marta's cakes. Bliss. No more six a.m. wake-ups. No more getting told off for every little thing.

The Slough exit went by and Mum finally got control of herself and said, 'You have to learn that your actions have consequences, too.' Her big blue eyes were shaded and still.

'We both do,' she added. 'Because if you could hurt someone as badly as Archie is hurt—'

I wasn't having that.

'I *didn't* hurt him! It wasn't *my* fault! He *slipped!*'

Predicile astea erau întotdeauna groaznice. De fiecare dată era o soră care făcea cine știe ce boacăna. Celelalte îi administrau câte o porție sănătoasă de „iubire aspră“ ca s-o aducă pe calea cea bună. Mă și miram cum de reușiseră toate să treacă cu bine de vârsta copilăriei, ba chiar să și devină adulți impliniți. Auzisem povestea asta de o sută de ori: când a murit bunicul, lăsând-o pe bunica singură la fermă, cu patru fete – dintre care două încă în școala primară –, după înmormântare, bunica s-a întors acasă, și-a tăiat părul ei cel lung și a început să lucreze ea însăși pământul. Mă gândeam câteodată că de asta se și descurcaseră toate surorile atât de bine – ca să-și poată păstra părul.

Sigur, niciuna dintre ele nu avusese atâta succes ca mama.

Mama rămăsese cu ochii pe geam, încercând să scape de nodul din gât. Povestile despre Kansas și familia ei mereu o emoționau. M-am uitat și eu în jur, doar să văd pe unde eram – chiar la ieșirea spre Slough. Aproape că ajunseserăm la Heathrow. În curând aveam să fim acasă, în Londra.

Mi se părea ciudat să nu fiu la școală. Parcă tot nu-mi venea să cred că plecasem de tot. Mi-i imaginam pe prietenii mei în clasă, pe Sophia, rozând un vârful de pix ca să se concentreze mai bine și pe Izzy, pilindu-și unghiile pe sub bancă, dar cu fața ei de „Vai, ce atentă sunt la lecție“.

În timp ce mașina gonea pe autostradă, îmi tot netezeam fusta uniformei peste genunchi, gândindu-mă: „E ultima dată când fac asta“ și încercând să mă simt tristă.

Numai că, de fapt, abia așteptam să mă întorc la casa noastră din inima Londrei. Patru etaje luxoase. Jocurile mele. Camera cu televizorul. Jacuzziul meu. Prăjiturile Martei. Fericire. Gata cu trezitul la șase dimineața. Gata cu certatul pentru cea mai mică greșeală. După ce am trecut de ieșirea spre Slough, mama și-a venit în sfârșit în fire și a spus:

— Și tu trebuie să înveți că acțiunile tale au consecințe.

Ochii ei mari și albaștri erau triști și lipsiți de strălucire.

— Amândouă trebuie să învățăm, a adăugat ea. Pentru că, dacă ai fost în stare să rănești pe cineva atât de grav cum l-ai rănit pe Archie...

Până aici.

— Nu l-am rănit eu! N-a fost vina mea! A alunecat!

Why wasn't anyone hearing me? Mum's eyes darkened more and narrowed. 'And whose idea was it to climb out on the roof in the first place? And who dared Archie to do it, shaming him, and telling him that he would never, and I quote, "grow a pair and start shaving until he could stop being such a wussy girly freak?"'

That would be mine and me. Maybe, I suddenly thought, maybe it had been a bit my fault. I slumped down. A hard, hot thing landed in my chest. Shame.

'Both his legs are broken in two places. He's going into surgery right now, because they think he ruptured his *spleen*. Judith was on the phone to me in the middle of the night, crying, because he *hadn't regained consciousness*. Thank God he has, now. Thank God he will probably be okay. Thank God he doesn't have a brain injury. *That boy could have died*, Jules.'

Sweet little Archie.

It was like getting hit, hard, somewhere right in the middle of me. I suddenly realized why none of my friends had answered my texts. Why I'd been expelled. Why Mum had chewed a layer of skin off her bottom lip and had turned off her phone to lecture me, right in the middle of a big negotiation. Stefan's eyes caught mine, briefly, in the rear view mirror and then kind of slid away. So he'd already known, too.

Everyone would blame me. I closed my eyes, just to avoid Mum's and Stefan's, but when I did, I saw last night: Archie's white, panicked face and his fingers, scrabbling at the wet roof tiles. I snapped my eyes back open again.

We were turning into Heathrow. Why were we turning into Heathrow?

'As I was saying,' Mum said, 'if you could do something like that, then it's not just you who has failed, it's me, too.'

This was a huge deal. My mother doesn't fail at *anything*.

She said, 'I've really enjoyed being your mother. I know we don't have

De ce nu pricepea nimeni lucrul ăsta?

Ochii mamei s-au întunecat și mai tare și s-au îngustat.

— Și ideea cui a fost să urce pe acoperiș? Cine l-a provocat pe Archie, făcându-l de rușine și spunându-i, citez, că „n-o s-ajungă niciodată bărbat dacă se poartă ca un ciudat și e mai fricos ca o fetiță?”

A mea fusese ideea, eu îl stărnisem. Poate că fusese pe undeva și vina mea, mi-am zis eu deodată. M-am dezumflat puțin. Ceva apăsător și fierbinte mi s-a cuibărit în piept. Un sentiment de rușine.

— Are amândouă picioarele rupte în două locuri. Chiar acum îl bagă în operație, pentru că doctorii bănuiesc o ruptură de *splină*. Judith a stat cu mine la telefon până la miezul nopții, plângând, pentru că băiatul ei încă *nu-și recăpătase cunoștința*. Slavă Domnului, acum este conștient. Slavă Domnului că probabil o să se facă bine. Slavă Domnului că nu are leziuni cerebrale. Băiatul ăsta putea să *moară*, Jules.

Blândul, delicatul Archie.

Era ca și cum aș fi primit o lovitură puternică în stomac. M-a izbit dintr-odată de ce niciunul dintre prietenii mei nu-mi răspunsese la mesaje. De ce fusese exmatriculată. De ce mama își mușcase buza de jos până la sânge și de ce își închisese telefonul ca să-mi țină mie o predică fix în mijlocul unor negocieri importante. Pentru o clipă, am întâlnit ochii lui Stefan în oglinda retrovizoare, dar și-a ferit imediat privirea. Deci și el știa.

Toată lumea avea să mă învinovățească. Am închis ochii, doar ca să-i evit pe ai mamei și pe ai lui Stefan, dar prin minte au început să mi se deruleze întâmplările din seara precedentă: fața albă, îngrozită a lui Archie și degetele lui, încercând cu disperare să se agațe de țiglele ude ale acoperișului. Imediat mi-am deschis ochii la loc.

O coteam spre Heathrow. De ce o coteam spre Heathrow?

— După cum spuneam, a zis mama, dacă ai fost în stare de așa ceva, atunci nu e doar greșeala ta, ci și a mea.

Asta era o chestie colosală. Mama nu face *niciodată* greșeli.

— Îmi place foarte mult să fiu mama ta. Știu că nu petrecem

a great deal of time together, but I've tried to make what time we have count. I did a lot of research before I sent you to that particular school, just like I did before I hired Gloria, or sent you to Skerne, or...' she kind of trailed off.

Mum. She'd outsourced my childhood.

'...maybe I should have spent more time with you,' she said softly.

You think? I nearly said it out loud. But what was the use? I'd said it before, loads of times. I just looked at her.

She sighed again. And then she took my hand. Hers was cool and soft and mine felt hot and sticky. She undid her belt and slid over and cuddled me. When you've really messed up, and you get a cuddle, it means so much, you know? It means that although you're an idiot, you can still be loved. I held onto her and tried not to sniffle.

She held me tight and said, 'Ever since you didn't make it into the Royal Ballet School...'

Seriously? I thought. *Must we?* I pulled away. 'When are you going to give it a rest, Mum? It's not about that. *Nothing* is about that.'

So I didn't get into *ballet school*. Most people who try out for it *don't* get into the Royal Ballet School. The ratio is ridiculous. I didn't even really *want* to go.

Everybody keeps talking about *ballet school*. It's been over a year, it doesn't matter to me *at all* and I just wish they'd shut up about it.

Mum didn't slide back to her side. She sat in the middle and twisted her ring. Finally, she looked up. She said, 'Look, Jules. We have to face it. You've been different since you failed the audition.'

You failed. That's a nice thing to keep hearing from your mother. *You failed, I failed, you failed more.* I looked out the window, wishing I could jump through the glass and run away, right across the roads and onto the airstrips. I would run and run across the whole of Heathrow Airport and through the fences at the other end, and keep going. I'd never, ever stop.

'I don't know what to do with you any more.'

mult timp împreună, dar ce timp avem, am încercat să-l fac să conteze. Am făcut cercetări amănunțite înainte să te trimit la școala aia sau să o angajez pe Gloria sau să te trimit la Skerne sau... pierdu ea șirul.

Asta era mama. Îmi dăduse copilăria pe mâna altora.

— ...Poate ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu tine, adăugă ea încet.

Zici? Era s-o spun cu voce tare. Dar ce folos? Îi mai spusese și înainte, de multe ori. Așa că doar m-am uitat la ea.

Mama a oftat din nou. M-a luat de mână. A ei era răcoroasă și moale, pe a mea o simțeam transpirată și lipicioasă. Și-a desfăcut centura de siguranță, a venit lângă mine și m-a luat în brațe. E mare lucru să te ia cineva în brațe după ce ai făcut o prostie cât tine de mare, știi? Înseamnă că, oricât de idiot ai fi, cineva tot te iubește. Am îmbrățișat-o străduindu-mă să nu plâng.

— De când n-ai intrat la Școala Regală de Balet... a zis mama pe când mă ținea strâns în brațe.

„Pe bune?“ m-am gândit eu. „Chiar trebuie să vorbim despre asta?“ M-am desfăcut din îmbrățișare.

— Când ai de gând să încetezi cu asta, mamă? N-are nicio legătură. N-are nicio legătură cu nimic.

Așa, și n-am intrat la *școala de balet*. Majoritatea celor care dau examen *nu intră* la Școala Regală de Balet. Numărul admișilor e ridicol de mic. Nici măcar nu țineam să mă duc.

Toată lumea mă omoară cu școala de balet. A trecut mai bine de un an de atunci, pentru mine nici nu contează și aș vrea s-o lăsăm moartă odată.

Mama nu s-a întors la locul ei. Stătea la mijlocul banchetei și-și răsucea inelul. În cele din urmă, își ridică privirea.

— Uite, Jules. Trebuie să recunoști că te-ai schimbat de când ai eșuat la examen.

Ai eșuat. Ce frumos e să tot auzi asta de la mama ta. Tu ai *eșuat*, eu am *eșuat*, tu ai *eșuat mai tare*. M-am uitat pe fereastră, dorindu-mi să pot sări prin geam și s-o iau la goană, peste benzile șoselelor, până pe pistele de aterizare. Să alerg fără oprire, să străbat tot aeroportul Heathrow, să trec de gardurile din celălalt capăt și să mă tot duc. Să nu mă opresc niciodată.

— Nu mai știi ce să mă fac cu tine.

Mum had never known what to do with me. That's why she'd outsourced my childhood. It'd been a surprise, a mistake, an inconvenience all my life.

'So, I'm sending you where I *know* you'll get what you need. I'm sending you home to Kansas.'

'WHAT?'

I shouted before I thought. I was so horrified that I—it just... God, I wished I hadn't shouted. Shouting at my mother was so *stupid*.

Shouting at my mother always shut her face down, hard. I looked and it was already like that. Her fine eyebrows were drawn together tight and she had that crease between her eyes, deep, deep.

'No,' I begged. 'Please, no,' although I knew, from looking at her face, that it was already too late.

'You've never even *been* there,' Mum said, in a hard, bright, cheerful voice. She had disappeared behind her professional shell. Nothing got through that shell.

Stefan pulled up outside Terminal 3, jumped out and opened my door. He and Mum seemed to be moving much faster than I was... I nearly fell onto the pavement. As I scrambled to stand, he briskly loaded my cases onto a trolley. Mum handed a folder to a vaguely familiar blonde girl in a smart suit and thanked her.

'Bethany will explain and help you pack,' Mum said.

'Mum, no!' She hugged me again and I held onto her. She felt good to me again. She felt amazing. Warm and soft and firm at the same time. She smelled wonderful.

I begged again. 'Don't do this. Please.'

People were looking. I must have been louder than I thought. Oh, and I had started to snifle, too.

My mother pushed me away from her, gently, but firmly. She cupped my cheek in her hand for a moment. Her blue eyes were nearly navy with emotion and I knew how upset I'd made her. I hated that—I hated that she was making me go, I hated that I had to leave her, I hated that I'd made her upset and I hated that she'd called me a failure.

Mama nu știuse niciodată ce să facă cu mine. De asta toată copilăria mă lăsase pe mâna altora. Fusesem o surpriză, o greșeală, un inconvenient de când mă știam.

— Așadar, te trimit acolo unde știu că ai să primești ce-ți trebuie. Te trimit acasă, în Kansas.

— *POFTIM?*

Am țipat înainte să mă gândesc. Eram atât de îngrozită, încât pur și simplu... Doamne, ce-aș fi vrut să nu fi țipat. Ce tâmpenie, să țip la mama.

Când țipi la ea, fața mamei împietrește brusc într-o expresie de nepătruns. M-am uitat la ea și deja se întâmplase. Avea sprâncenele încruntate și între ochi îi apăruse cuta aia adâncă, adâncă.

— Nu, am implorat-o eu. Te rog, nu, deși știam, după fața ei, că era deja prea târziu.

— Nici măcar nu ai fost acolo, spuse mama, cu o voce fermă, cristalină și veselă.

Dispăruse în spatele măștii ei profesionale. Nimic nu trecea de masca aia.

Stefan a oprit în fața Terminalului 3, s-a dat repede jos și mi-a deschis ușa. El și mama păreau că se mișcă mult mai repede decât mine... aproape că am căzut pe trotuar. Până să mă ridic eu, el deja îmi încărcase bagajele pe un cărucior. Mama i-a întins un dosar unei fete blonde, într-un costum elegant, care mi se părea vag cunoscută, și i-a mulțumit.

— Bethany o să-ți explice totul și o să te ajute să împachetezi, a spus mama.

— Mamă, nu!

M-a îmbrățișat și eu am strâns-o cu putere. În brațele ei mă simțeam din nou bine. Mă simțeam extraordinar. Mama era caldă și moale și fermă în același timp. Mirosea minunat. Din nou am implorat-o.

— Nu face asta. Te rog.

Începuseră și oamenii să se uite la noi. Probabil că vorbisem mai tare decât credeam. Ah, și mă mai și smiorcăiam. Mama m-a dat la o parte blând, dar ferm. M-a mângâiat scurt pe obraz. Ochii ei albaștri erau aproape bleumarin de emoție și știam cât de supărată era din cauza mea. Uram chestia asta - uram că mă obliga să plec, uram că trebuia să o părăsesc, uram că o supărasem și uram că îmi spusese că sunt o dezamăgire.

I hated everything about that moment.

And then that moment was gone. I was just standing there, watching the car roll smoothly away. Mum didn't even look back.

By the time Bethany had taken me to the private lounge, my head felt like it, too, was full of low grey cloud. There was a buzzing in my ears and I felt a long way away from my body.

I was very obedient in this state. I handed over my blazer and my phone. I put on a T-shirt and jeans and socks and trainers and Bethany passed me a cardigan.

My tablet, my computer, my Bluetooth speaker and my school kit went into our monogrammed cases with my blazer and school shoes—it was easy to see they would all be going home without me. A big plastic rolling case I'd never seen before got packed with pants and bras and jeans and T-shirts and bikinis and shorts and jumpers and the waterproof jacket I would normally only wear at Skerne Lodge or if we were going walking. Some cotton summer dresses I'd never seen and didn't much like went into that case with new sandals, in a soft brown suede that matched the cashmere cardigan I'd been handed.

The whole time, Bethany kept up a running monologue. I'd once told Mum she was nice... so now she was apparently in charge of my life.

She dropped a word that made my inner clouds clear. Abruptly, I had a working brain. 'What was that?' I asked. 'Economy class?'

Bethany pushed in my sponge bag and zipped up my new case and then turned.

'Your Auntie Margaret said that she'd have you on one condition... that she be completely in charge of you. Including paying your expenses.'

Margaret was the one who'd taken over running the family farm. I could vaguely remember her—dark hair.

Bethany grimaced. 'I think you're going to have a bit of a lifestyle change.'

Uram tot ce ținea de momentul acela.

Și momentul s-a încheiat cât ai clipi. Am rămas acolo să privesc mașina îndepărtându-se. Mama nici măcar nu s-a uitat în urmă.

Până să ajung în sala de așteptare privată, unde mă condusesese Bethany, peste minte mi s-a așezat o ceață cenușie, apăsătoare. Îmi țiuiau urechile și mi se părea că mă uit la mine din afară, de la mare distanță.

În starea asta eram foarte ascultătoare. I-am dat sacoul și telefonul. Mi-am pus un tricou și niște blugi, șosete și pantofi sport, iar Bethany mi-a dat o jachetă.

Tableta, laptopul, boxa mea portabilă Bluetooth și trusa mea de școală au intrat în valizele noastre cu monogramă, împreună cu sacoul și pantofii de școală – era clar că se duceau acasă fără mine. O valiză mare de plastic, pe roți, pe care nu o mai văzusem până atunci, era plină cu pantaloni, sutiene, blugi, tricouri, chiloți, pantaloni scurți, pulovere și jacheta impermeabilă pe care de obicei o purtam doar la cabana din Skerne sau dacă mergeam în drumetii. Mai erau și niște rochii de vară din bumbac, pe care le vedeam pentru prima dată și care nu mi-au plăcut cine știe ce, și niște sandale noi, maro, din piele moale, care mergeau cu jacheta din cașmir pe care tocmai o promisem.

Tot timpul ăsta, Bethany a vorbit întruna. Îi spuseseam cândva mamei că e drăguță... așa că acum i se încredințase cu totul viața mea.

La un moment dat a spus ceva care mi-a limpezit ceața din cap. Rotițele din creierul meu s-au pus brusc în mișcare.

— Ce-ai zis? am întrebat. Clasa economică?

Bethany mi-a înghesuit geanta cu cosmetice în valiza cea nouă, a închis-o și s-a întors spre mine.

— Mătușa ta Margaret a spus că te primește cu o condiție... să se ocupe ea singură de tine, cum crede de cuviință. Deci tot ea îți acoperă și cheltuielile.

Margaret era cea care avea acum grijă de ferma familiei. Mi-o aminteam destul de vag – avea părul închis la culoare.

— Cred că te așteaptă o schimbare a stilului de viață, a zis Bethany, strâmbându-se.